

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 99.046 van 24 september 2001
in de zaak A.86.726/XIV-4066**

In zake : XXX
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat M. KETELSLEGERS,
 kantoor houdende te 9820 Merelbeke,
 Eikenmolenwijk 10

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 13 september 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 1999 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 13 februari 1997 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 augustus 1999;

Gelet op het arrest nr. 88.021 van 19 juni 2000 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen;

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 12 september 2001 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. VAN DE COTTE die, loco Advocaat M. KETELSLEGERS verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 26 april 1994 komt verzoekster België binnen en verklaart zich op 27 april 1994 voor de eerste maal vluchteling.

1.2. Op 29 april 1994 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 28 juni 1994 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing.

1.4. Op 11 februari 1997 verklaart verzoekster zich voor de tweede maal vluchteling.

1.5. Op 13 februari 1997 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.6. Op 30 juli 1999 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is als volgt gemotiveerd :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 15 maart 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de XXX taal machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. Ivo Flachet.

Op 27 april 1994 deed betrokkene een eerste asielaanvraag in België, die twee dagen later door de Dienst Vreemdelingenzaken onontvankelijk werd verklaard. Op 28 juni 1994 nam het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Betrokkene deed vervolgens een asielaanvraag in Nederland, en werd aldaar afgewezen. Betrokkene zou teruggekeerd zijn naar XXX en verklaarde dat zij op 7 februari 1997 XXX per bus verliet. Zij vroeg op 11 februari 1997 opnieuw asiel aan in België. Betrokkene verklaarde dat zij XXX verliet wegens de problemen die haar man zou kennen. Betrokkene verklaarde dat zijzelf nooit problemen had behoudens de hinder die zij ondervond wegens het feit dat haar man, L. M. (O.V. 4.352.654) zou gezocht zijn door de politie. Meer bepaald zou de politie aan haar man hebben gevraagd voor hen te werken als verklikker, hetgeen hij zou geweigerd hebben. Door deze weigering zou haar man gezocht zijn door de politie. Er zouden zelfs opsporingsberichten in de kranten verschenen zijn betreffende haar man.

De waarachtigheid en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene afgelegd voor het Commissariaat-generaal worden aangetast door tal van tegenstrijdigheden. Zo beweerde betrokkene aanvankelijk dat zij geen asielaanvraag in België indiende in 1994, terwijl zij later stelde dat dit wel gebeurde.

Bovendien wordt de geloofwaardigheid van betrokkenes relaas aangetast door een tegenstrijdigheid wanneer haar verklaringen afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken vergeleken worden met deze afgelegd voor het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde betrokkene voor het Commissariaat-generaal dat zij nooit werd bedreigd, terwijl zij voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij bedreigd werd. Daarnaast vertonen de verklaringen van betrokkene tegenstrijdigheden wanneer zij vergeleken worden met de verklaringen afgelegd door haar man.

Zo verklaarde betrokkenes echtgenoot op het Commissariaat-generaal dat hij vaak werd mishandeld door skinheads en dat hij diende gehospitaliseerd te worden. In het totaal zou hij een viertal maanden zijn gehospitaliseerd. Soms zou hij om de twee à drie dagen zijn mishandeld. Vaak zou hij dagelijks naar het hospitaal zijn gegaan. Hij zou aan zijn mishandelingen verschillende letsels hebben overgehouden. Betrokkene zelf daarentegen verklaarde uitdrukkelijk dat haar man nooit werd mishandeld en dat hij geen geweld onderging. Betrokkene stelde dat haar echtgenoot nooit door neo-nazi's werd geslagen. Daarnaast stelde betrokkene dat haar man nooit werd gehospitaliseerd.

Wat er ook van zij, betrokkene verklaarde dat zij naar België kwam om haar man te vervoegen en dat zijzelf nooit problemen ondervond. Gezien de hoger vermelde tegenstrijdigheden en gezien er voor betrokkenes echtgenoot een bevestigende beslissing werd genomen, kan er dan ook in hoofde van betrokkene geen vermoeden van vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie worden vastgesteld.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 13 februari 1997.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)"

2.1. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn memorie van antwoord een exceptie van onontvankelijkheid aanvoert; dat hij op de zitting van woensdag 12 september 2001 uitdrukkelijk afstand heeft gedaan van deze exceptie;

2.2. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn nota onder II ("De ontvankelijkheid"), meer bepaald onder II.2 ("Feiten en middelen") verder opwerpt dat de vordering onontvankelijk zou zijn omdat geen gegronde middelen worden ontwikkeld; dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift wel degelijk een middel ontwikkelt dat voldoende duidelijk is opdat de Raad van State er zou kunnen op antwoorden; dat deze exceptie dient te worden verworpen;

3. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat als volgt luidt :

“Verzoekster verwijst grotendeels naar de grieven aangehaald door haar echtgenoot in het door hem ingediende verzoekschrift en vult dit aan met persoonlijke bemerkingen.

Het verhaal van verzoekster en haar echtgenoot wordt onvoldoende weerlegd, zodat de beslissing onvoldoende is gemotiveerd en niet de correcte juridische gevolgen verleent aan de feiten, zodat de bestreden beslissing ten onrechte de weigering tot verblijf vooropstelt.

Ten onrechte wordt de beslissing gesteund op het gegeven dat de asielaanvraag tegenstrijdigheden bevat die de andere stukken die de heer L. aanbrengt in hun geloofwaardigheid en bewijskracht ondermijnen en een verder onderzoek uitsluiten of onnodig maken.

De verklaringen van de heer L. zouden tegenstrijdig zijn met de verklaringen van zijn vrouw, huidige verzoekster:

Dit ten onrechte :

1. Er werd geen rekening gehouden met het feit dat partijen elkaar geruime tijd niet zagen en nauwelijks contact hadden door de omstandigheden:

Mevrouw XXX is formeel : Vraag (blz 2 verhoor mevrouw XXX dd. 15.03.1999): wanneer vroeg Uw man asiel aan in België ? : Zij antwoord(t) : Ik weet het niet, we waren niet zo in contact. Vraag (blz 3 verhoor dd. 15.03.1999) : " zag U Uw man tussen 1992 en 1997? Antwoord: Nee, hij verborg zich. Via burens kreeg ik telefoon."

Mevrouw XXX verklaart uiteraard maar wat zij weet.

De heer L. verbleef sinds 1991 in verschillende landen. (blz 2 en 3 verhoor van de heer L. op 10.02.1999) Vraag : Vroeg U eerder asiel aan? antwoord : in 1991 in Duitsland. Vraag: Vroeg U nog op andere data asiel aan? Antwoord: Ik bleef aldaar midden 1992. Nadien moest ik vertrekken. Ik was niet erkend. Ik keerde terug naar XXX. In 1992 verliet ik weer XXX en vroeg asiel aan in Oostenrijk. Ik werd niet erkend. Dit was ook in 1992. Nadien ging ik na zes maanden naar Frankrijk. Ik verstond geen Frans. Ik vroeg daarom geen asiel aan. Ik ging naar Oostenrijk. Nadien ging ik terug naar Duitsland. Nadien ging ik naar T. bij enkel familieleden. Ik ging nadien een derde keer naar Duitsland en vroeg alweer asiel aan, maar zonder resultaat. Ik nam contact op met mijn broer die Oostenrijks staatsburger was geworden. Ik ging bij hem wonen in Oostenrijk. Ik bleef anderhalf jaar. Ik vertrok naar Nederland in 1994."

Zijn vrouw volgde hem niet steeds, gezien dit financieel niet mogelijk was. Ook tijdens het verblijf van de heer L. in XXX hadden de echtgenoten gewoon telefonisch contact.

De fysieke agressie is trouwens voornamelijk begonnen in 1994. Bij hun terugkeer in XXX hebben partijen niet samengeleefd.

In casu volstaat het dan ook niet te verwijzen naar tegenstrijdigheden teneinde aan te tonen dat partijen bedrieglijke verklaringen afleggen. De beslissing is op dit vlak onvoldoende gemotiveerd en gesteund op een foutieve interpretatie of gebrek aan zorgvuldigheid.

2. Bovendien werd geen rekening gehouden met de door verzoeker voorgelegde stukken.

(zie blz 7 verslag van de heer L. 10.02.1999 (zie kopie A, zie kopie B en C) .

Het attest van de Volkskliniek dat aantoonde dat de heer L. geopereerd werd aan de halswervels, welke operatie een voortvloeiende is van de gekregen slagen en verwondingen werd niet aangehouden of vermeld. De heer L. wordt tevens gezocht in zijn land van herkomst, zijn foto staat in de krant. Ook dit gegeven werd niet onderzocht.

Mevrouw XXX vermeldt (blz3 verhoor dd.15.03.1999): Omdat hij niet wil samenwerken met de politie. Deze laten hem niet met rust. Hij kreeg een nieuwe convocatie. In de kranten staat dat hij gezocht wordt.

Bij het nemen van de beslissing werd dan ook niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag gelegd vooraleer tot een eindbesluit te komen.

3. Het feit dat de heer L. zijn paspoort niet persoonlijk ging afhalen, kan niet als indicatie genomen weerhouden worden dat hij liegt. Het is best mogelijk dat anderen dat voor hem deden. Mevrouw XXX werd daaromtrent zelfs niet ondervraagd.

Ook het feit dat mevrouw zich niet meer herinnert dat zij asiel aanvraag in België in 1994 kan bezwaarlijk als een leugen worden beschouwd.

Blijkbaar is het besluit op dit vlak gesteund op vooroordelen en dus onvoldoende gemotiveerd.

4. Ook het gegeven dat de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken verschillen van de verklaring bij het Commissariaat-Generaal voor (de) Vluchtelingen en (de) Staatlozen is niet juist.

In casu gaat de vraagstelling over verschillende(n) instanties. Mevrouw XXX verklaart immers dat er een verschil dient gemaakt te worden tussen stadspolitie en staatspolitie. De heer L. ondervindt moeilijkheden van de staatspolitie en niet van de stadspolitie. (blz 5 verslag dd. 15.03.1999.) Vraag : Hoe kan het dat Uw man vlucht voor de politie omdat hij wil meewerken en dat hij anderzijds bescherming zocht bij de politie? Antwoord : Hij zocht bescherming bij de politie van de stad. Het is de staatspolitie die hem wou als verklikker.

Bovendien is het verhoor bij de Dienst Vreemdelingen(zaken) kort gelet op het korte tijdsbestek van het onderhoud. Verzoekster treedt niet in detail, doch geeft een algemeen beeld van wat haar verontrust en wat haar er toe heeft aangezet haar land van herkomst te verlaten. Zij wist trouwens niet wat van haar verwacht werd. Zij heeft enkel geschetst wat haar probleem was. Het volstaat dan ook niet hierin tegenstrijdigheden te zoeken en te weerhouden..

5. De voorgelegde kopie van oproeping tot verhoor (blz 7 verslag van de heer L. 10.02.1999 zie kopie A) van verdachte (bestemd voor de heer L.) werd zonder meer terzijde geschoven nu dit toch zonder enig(e) (twijfel) uitsluitel kon geven nopens de waarachtigheid van zijn verhaal.

Minstens had dit gegeven kunnen nagegaan worden.

Mevrouw XXX is formeel dat haar man bescherming nodig heeft en gevaar loopt (blz 3 verhoor dd.15.03.1999). Vraag : Waarom verborg hij zich? Antwoord : Omdat hij niet wil samenwerken met de politie. Deze laten hem niet met rust. Hij kreeg een nieuwe convocatie. In de kranten staat dat hij gezocht wordt. Blz 7 Vraag : Wat is de vrees die U koestert ten overstaan van XXX? Antwoord : Ik heb schrik voor mijn man. Als (de) politie hem zou arresteren zal het slecht aflopen. We kunnen zeker niet terug naar XXX.

Alleen op basis van dit stuk kan besloten (te) worden dat er een ernstige en aantoonbare grond voor vrees van een schending van de Conventie van Genève aanwezig is. Een ernstige aantasting van de fysieke integriteit en de geestelijke gezondheid omwille van zigeunerafkomst is zonder enige twijfel een duidelijke inbreuk nu dit een inbreuk uitmaakt op één der fundamentele mensenrechten.”;

3.1. Overwegende dat verzoekster in een enig middel de schending aanvoert van de motiveringsplicht doordat haar verhaal en het verhaal van haar echtgenoot onvoldoende wordt weerlegd, en doordat de bestreden beslissing steunt op het gegeven dat de asielaanvraag tegenstrijdigheden bevat die de door verzoeksters echtgenoot aangebrachte stukken in hun geloofwaardigheid en bewijskracht ondermijnen, en verder onderzoek uitsluiten

of onnodig maken; dat verzoekster verder de schending aanvoert van de zorgvuldigheidsplicht, doordat geen rekening werd gehouden met de door haar echtgenoot voorgelegde stukken; dat zij tevens stelt dat de voorgelegde kopie van oproeping tot verhoor alleen al erop wijst dat er een ernstige en aantoonbare grond is voor vrees van een schending van de Conventie van Genève;

3.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing op de volgende motieven heeft gebaseerd :

- de waarachtigheid en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekster afgelegd voor het Commissariaat-generaal worden aangetast door tal van tegenstrijdigheden. Zo beweerde verzoekster aanvankelijk dat zij geen asielaanvraag in België indiende in 1994, terwijl zij later stelde dat dit wel gebeurde.
- bovendien wordt de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas aangetast door een tegenstrijdigheid wanneer haar verklaringen afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken vergeleken worden met die afgelegd voor het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde verzoekster voor het Commissariaat-generaal dat zij nooit werd bedreigd, terwijl zij voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij bedreigd werd.
- daarnaast vertonen de verklaringen van verzoekster tegenstrijdigheden wanneer zij vergeleken worden met de verklaringen afgelegd door haar man. Zo verklaarde verzoeksters echtgenoot op het Commissariaat-generaal dat hij vaak werd mishandeld door skinheads en dat hij in een ziekenhuis opgenomen diende te worden. In het totaal zou hij een viertal maanden zijn opgenomen. Soms zou hij om de twee à drie dagen zijn mishandeld. Vaak zou hij dagelijks naar het ziekenhuis zijn gegaan. Hij zou aan zijn mishandelingen verschillende letsels hebben overgehouden. Verzoekster zelf daarentegen verklaarde uitdrukkelijk dat haar echtgenoot nooit door neo-nazi's werd geslagen. Daarnaast stelde verzoekster dat haar man nooit werd opgenomen.
- wat er ook van zij, verzoekster verklaarde dat zij naar België kwam om zich bij haar man te vervoegen en dat zijzelf nooit problemen ondervond. Gezien de bovenvermelde tegenstrijdigheden en aangezien er voor verzoeksters echtgenoot een bevestigende beslissing werd genomen, kan er dan ook voor verzoekster geen vermoeden van vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie worden vastgesteld;

3.3. Overwegende dat verzoekster bepaalde tegenstrijdigheden tussen haar eigen verklaringen en die van haar echtgenoot verklaart aan de hand van de stelling dat zij elkaar geruime tijd niet zagen en nauwelijks contact hadden door omstandigheden; dat hierbij opgemerkt moet worden dat verzoekster en haar echtgenoot uitdrukkelijk in hun respectievelijke verzoekschriften stellen dat, hoewel verzoekster haar echtgenoot niet steeds volgde omwille van financiële redenen, de echtgenoten telefonisch contact onderhielden; dat verzoekster en haar echtgenoot bovendien sedert oktober 1996 opnieuw samen zijn, dit is sedert hun asielaanvraag in België; dat bijgevolg bezwaarlijk kan aangenomen worden dat hun tegenstrijdige verklaringen enkel te wijten zijn aan hun niet-samenleven tussen 1992 en 1996;

dat het bovendien merkwaardig is dat verzoekster een onderscheid weet te maken tussen stads- en staatspolitie, terwijl haar echtgenoot dit nergens in de asielpcedure deed, en verzoekster juist steunt op de afwezigheid van communicatie met haar echtgenoot om de tegenstrijdigheden in de verschillende versies te verklaren;

Overwegende dat verzoekster met betrekking tot de voorgelegde documenten stelt dat zij door de Commissaris-generaal niet in aanmerking werden genomen en gewoon terzijde werden geschoven; dat met de eerste verwerende partij moet worden aangenomen dat voormelde documenten niet aantonen dat verzoeksters echtgenoot zou vervolgd zijn om redenen die verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie; dat wat het krantenartikel betreft, dit enkel een persoonsbeschrijving van haar echtgenoot bevat, maar geenszins vermeldt dat hij zou gezocht worden; dat het artikel evenmin een aanwijzing bevat inzake verschijningsdatum of van de aard van de publicatie; dat, aangezien het origineel van het krantenartikel niet ter hand werd gesteld, ook de authenticiteit ervan niet onderzocht kon worden;

Overwegende dat verzoeksters echtgenoot verder een medisch attest voorlegt van de Gentse Volkskliniek, dat gewag maakt van een operatieve ingreep op de halswervel, eind 1998; dat dit attest niet aantoonst dat het verband houdt met de door hem aangehaalde moeilijkheden, vermits hij zelf nooit gewag maakte van problemen in de hals; dat wat tenslotte de kopie van de oproeping tot verhoor betreft, blijkt dat deze oproeping niet verduidelijkt om welke reden verzoeksters echtgenoot als verdachte zou worden opgeroepen; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen derhalve in alle redelijkheid tot het besluit kon komen dat de voorgelegde documenten niet aantonen dat verzoeksters echtgenoot zou vervolgd worden om redenen die verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie;

Overwegende dat wat de tegenstrijdige verklaringen betreft die verzoeksters echtgenoot aflegde in verband met zijn paspoort, verzoekster stelt dat zijn paspoort door anderen werd afgehaald, en dat de vaststelling van de Commissaris-generaal hieromtrent gesteund is op vooroordelen; dat uit het verhoorverslag (Commissariaat-generaal, 10 februari 1999) het volgende blijkt : "U ging dus niet meer terug naar K.? Nee. U bent absoluut zeker? Ja. Uw pas komt nochtans uit K.? U haalde die af in 1996? Mijn vrienden hebben voor dit paspoort gezorgd. (...) U moest toch persoonlijk uw pas afhalen in K.? Nee, ik ging nooit meer naar K.. Ik vraag u nogmaals of u in 1996 in K. geweest bent? Ik moest door K. rijden. Ging u persoonlijk uw paspoort halen? Ik heb aldaar veel kennissen. Ik ging niet zelf."; dat verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat het best mogelijk is dat anderen het paspoort van haar echtgenoot voor hem afhaalden; dat, aangezien verzoekster verwijst naar krantenartikels waarin haar echtgenoot gezocht zou worden, het niet onredelijk lijkt dat de Commissaris-generaal concludeert dat de T. overheid geen persoonlijke documenten van een gezocht persoon aan derden zal overhandigen; dat de overige tegenstrijdigheden (met

betrekking tot de mishandeling door neo-nazi's) tenslotte niet door verzoekster worden betwist, laat staan weerlegd;

Overwegende dat de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen derhalve wordt geschraagd door pertinente en terzake dienende motieven; dat het enig middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vierentwintig september tweeduizend en een, door:

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.